

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

11 януари 2000 година*

„Жалба - Достъп до информация - Решение 94/90/ЕОВС, ЕО, Евратом на Комисията - Обхват на изключението във връзка със защитата на обществения интерес – Недостатъчно мотивиране - Член 6 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи - Принцип за равенство на страните и права на защитата”

По съединени дела C-174/98 P и C-189/98 P

Кралство Нидерландия, за което се явяват г-н М. А. Fierstra и г-жа С. Wissels, заместник - правни съветници в Министерство на външните работи, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург при посолството на Нидерландия, 5 rue С. М. Spoo,

жалбоподател по дело C-174/98 P и
встъпила страна на първа инстанция,

и

Gerard van der Wal, живеещ в Crainhem (Белгия), за който се явява адв. L. Y. J. M. Parret, със съдебен адрес в Люксембург в кантората на адв. А. May, 31 Grand-Rue,

жалбоподател по Дело C-189/98 P
и ответник на първа инстанция,

с предмет жалба срещу решението на Първоинстанционния съд на Европейските общности (четвърти състав) от 19 март 1998 г. по дело Van der Wal/Комисия (T-83/96, Recueil стр. II-545), насочена към отмяната на това решение,

другата страна по производството е:

Комисията на Европейските общности, за която се явяват г-н W. Wils и г-н U. Wölker, членове на правната служба, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург при г-н С. Gómez de la Cruz, член на същата служба, Centre Wagner, Kirchberg,

ответник на първа инстанция,

СЪДЪТ,

в състав: г-н G. С. Rodriguez Iglesias, председател, г-н J. С. Moitinho de Almeida (докладчик), г-н D. А. О. Edward и г-н L. Sevón, председатели на състав, г-н P. J. G. Картеун, г-н С. Gulmann, г-н G. Hirsch, г-н H. Ragnemalm и г-н M. Wathelet, съдии,

* Език на производството: нидерландски.

генерален адвокат: г-н G. Cosmas,

секретар: г-н H. von Holstein, заместник-секретар,

предвид Доклада от съдебното заседание,

след като изслуша устните състезания на страните в съдебното заседание от 11 май 1999 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 6 юли 1999 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С искиви молби, подадена в секретариата на Съда съответно на 11 и 19 май 1998 г., Кралство Нидерландия (дело C-174/98 P) и г-н Van der Wal (дело C-189/98 P) се завели по силата на член 49 на ЕО Статута на Съда на ЕО жалба срещу решението на Първоинстанционния съд от 19 март 1998 г. по дело Van der Wal/Комисия (T-83/96, Recueil стр. II-545, наричано по-нататък „оспорваното решение“), с което се отхвърля искането за отмяна на Решението на Комисията от 29 март 1996 г., относно отказ за достъп до определени документи (наричано по-нататък „оспорваното решение“).

Искът пред Първоинстанционния съд

2. Що се отнася до правната уредба, Първоинстанционният съд е констатирал:

„1. В Заключителния акт на Договора за създаване на Европейския съюз, подписан в Маастрихт на 7 февруари 1992 г., държавите-членки включват Декларация (№ 17) относно правото на достъп до информация, която гласи следното:

„Конференцията счита, че прозрачността на процеса на вземане на решенията затвърждава демократичния характер на институциите, както и доверието на обществеността в администрацията. Поради тази причина Конференцията препоръчва на Комисията да представи на Съвета най-късно до 1993 г. доклад за мерките, целящи да разширят достъпа на обществеността до информацията, с която разполагат институциите.”

2. В отговор на тази Декларация, Комисията публикува Съобщение 93/C 156/05, което се изпраща на Съвета, Парламента и Икономическия и социалния комитет на 5 май 1993 г., относно достъпа на обществеността до документите на институциите,, (ОВ С 156, стр. 5). На 2 юни 1993 г. тя приема Съобщение 93/C 166/04 за прозрачността в Общността (ОВ С 166, стр. 4).

3. В контекста на тези предварителни стъпки към изпълнение на принципа за прозрачност, на 6 декември 1993 г. Съветът и Комисията одобряват Кодекс за поведение относно публичния достъп до документите на Съвета и Комисията (ОВ 1993 г., L 340, стр. 41, наричан по-нататък „Кодекса за поведение“), който е насочен към установяването на принципите, регулиращи достъпа до документи, в притежание на тези институции.

4. Следователно, в изпълнение на това споразумение, Комисията приема на 8 февруари 1994 г., въз основа на член 162 от Договора за ЕО, Решение 94/90/ЕОБС, ЕО, Евратом относно достъпа на обществеността до документите на Комисията (ОВ L 46, стр. 58, наричано по-нататък „Решение 94/90“), съгласно член 1 от него формално се приема Кодекса за поведение. Текстът на този кодекс се посочва в приложение към Решение 94/90.

5. Кодексът за поведение, както е приет от Комисията, посочва следния общ принцип:

„Обществеността има възможно най-широк достъп до документите, в притежание на Комисията и Съвета.”

6. За тези цели терминът „документ” се определя в Кодекса за поведение като означаващ „всеки писмен текст, независимо от неговия носител, който съдържа налични данни и е в притежание на Комисията или Съвета”.

7. След като накратко посочва принципите, регулиращи подаването и обработката на исканията за достъп до документи, Кодексът за поведение описва процедурата, която трябва да се следва, когато се предлага отхвърлянето на искане за достъп, както следва:

„Когато компетентните служби на засегнатата институция възнамеряват да предложат на институцията да отхвърли искането на заинтересования, те го информират за тяхното намерение, като му указват, че той разполага с един месец, за да направи потвърдително заявление до институцията за преразглеждането за тази позиция, при което ако не стори това ще се приема, че е оттеглил първоначалното си заявление.

Ако бъде представено такова потвърдително заявление, и ако засегнатата институция реши да откаже предоставянето на документа, това решение, което трябва да се направи в едномесечен срок от подаването на потвърдителното заявление, се нотифицира писмено на заявителя възможно най-скоро. Трябва да бъде надлежно мотивирано и да посочва възможните средства за защита, а именно съдебни иски и жалба до омбудсмана при условията, предвидени съответно в членове 173 и 138Д от Договора за създаване на Европейската общност.”

8. Кодексът за поведение описва обстоятелствата, на които може да се позове институция, за да обоснове отхвърлянето на искане за достъп до документи при следните условия:

„Институциите отказват достъп до всеки документ, когато разгласяването може да засегне:

- защитата на обществения интерес (обществена сигурност, международни отношения, валутна стабилност, съдебни производства, проверки и разследвания),
- защитата на индивида и на личния живот,
- защитата на търговската и промишлената тайна,
- защитата на финансовите интереси на Общността,
- защитата на поверителността, поискана от физически или юридически лица, които са предоставили информацията, или която е поискана от законодателството на държавата-членка, която е предоставила информацията.

Те могат също така да откажат достъп, за да защитят интереса на институцията относно поверителността на нейните разисквания.”

9. През 1993 г. Комисията приема Съобщение 93/С 39/05 относно сътрудничеството между Комисията и националните съдилища за прилагането на членове 85 и 86 от Договора за ЕО (ОВ С 39, стр. 6; наричано по-нататък „Съобщението”) ...,,

3. Що се отнася до фактите, от оспорваното решение следва:

„10 XXIV доклад относно конкурентната политика (1994 г.) (наричан по-нататък „XXIV-ият доклад”), заявява, че Комисията е получила определен брой въпроси от националните съдилища ...

11. С писмо от 23 януари 1996 г. жалбоподателят, в качеството си на адвокат и член на предприятие, която се занимава със случаи, повдигащи въпроси във връзка с конкуренцията на равнище на Общността, е поискал копия от някои от отговорите на Комисията на тези въпроси, а именно:

1) писмото от 2 август 1993 г. от генералния директор на генералната дирекция „Конкуренцията” (DG IV) до Oberlandesgericht Düsseldorf (Висш областен съд на Дюселдорф) (Германия), относно съответствието на споразумение за дистрибуция с Регламент (ЕИО) № 1983/83 на Комисията от 22 юни 1983 г. за прилагане на член 85, алинея 3 от Договора към категории споразумения за изключителна дистрибуция (ОВ L 173, стр. 1, наричан по-нататък „Регламент № 1983/83”);

2) писмото от 13 септември 1994 г. от г-н Van Miert, член на Комисията до Tribunal d'Instance de St Briec (Районен съд на St Briec) (Франция), , относно тълкуването на Регламент № 26 на Съвета от 4 април 1962 г. относно прилагане на някои правила за конкуренция при производство и търговия със селскостопански продукти (ОВ 1962 г., 30, стр. 993, наричан по-нататък „Регламент № 26”); и

3) писмото на Комисията, изпратено през първото тримесечие на 1995 г. до Cour d'Appel de Paris (Апелативен съд на Париж) (Франция), с което се иска от него становище относно договорните разпоредби относно продажбените цели за представителите на моторни превозни средства в светлината на член 85, параграф 1 от Договора и на Регламент (ЕИО) № 123/85 на Комисията от 12 декември 1984 относно прилагането на член 85, параграф 3 от Договора по отношение на категории споразумения за дистрибуция и услуги за продажба и гаранционно обслужване на моторни превозни средства (ОВ 1985 г., L 15, стр. 16, наричан по-нататък „Регламент № 123/85”).

12. С писмо от 23 февруари 1996 г. генералният директор на DG IV отказва искането на жалбоподателя поради това, че разгласяването на поисканите писма би било в ущърб на „защитата на обществения интерес (съдебното производство)”. Той обяснява, че:

„(...) Когато Комисията отговаря на въпроси, които са поставени пред нея от националните съдилища, сезирани с дело, за целите на разрешаването на спор, Комисията встъпва като *amicus curiae*. От нея се очаква да покаже определени резерви не само що се отнася до приемането на начина, по който са отправени въпросите, но също така що се отнася до употребата, която тя прави, на отговорите на тези въпроси.

Аз смятам, че след като отговорите вече са били изпратени, те съставляват неразделна част от производството и са в ръцете на Съда, който е поставил въпроса. Както правните, така и фактическите въпроси, които се съдържат в отговорите, трябва (...) да се разглеждат в контекста на висящото производство, като част от преписката по делото на националния съд. Комисията е изпратила отговорите на този национален съд и решението относно това дали да се публикува тази информация и/или тя да се предостави на трети страни, е въпрос основно за националния съд, на който е изпратен отговорът.

(...)”

13. Генералният директор също така споменава нуждата да се запази взаимоотношението на доверие между изпълнителна власт на Общността и националните съдебни органи в държавите-членки. Такива съображения, които са валидни във всички случаи, трябва да се прилагат дори с по-голяма сила в случаи като настоящия, когато все още не е постановено окончателно решение по отношение на въпросите, до които се отнасят отправените до Комисията въпроси.

14. С писмо от 29 февруари 1996 г. жалбоподателят изпраща потвърдително заявление до генералния секретариат на Комисията, като заявява, *inter alia*, че той не разбира как провеждането на националното производство би могло да бъде застрашено, ако информация от неуповителен характер, предоставена от Комисията на националния съд в контекста на прилагането на конкурентното право на Общността бъде предоставена на трети страни.

15. С писмо от 29 март 1996 г. (наричано по-нататък „оспорваното решение“), генералният секретар на Комисията потвърждава решението на DG IV „поради това, че разгласяването на отговорите би могло да засегне защитата на обществения интерес, и по-специално доброто правораздаване“. Той продължава, както следва:

„(...) съществува опасност, че разгласяване на поисканите отговори, които обхващат правен анализ, би могло да застраши връзките и необходимото сътрудничество между Комисията и националните съдилища. Един съд, който е поставил въпрос на Комисията, очевидно не би се радвал на това отговорът да бъде разгласен, особено когато въпросът е от значение за едно висящо дело.

...”

16. Генералният секретар прибавя, че производството в настоящето дело значително се различава от това в съответствие с член 177 от Договора, на което жалбоподателят се позовава в своето потвърдително заявление.”

4. При тези обстоятелства на 29 май 1996 г., г-н Van der Wal завежда иск за отмяната на оспорваното решение, с което му се отказва достъп до упоменатите по-горе писма.

5. С Определение от 9 декември 1996 г., Първоинстанционният съд е допуснало нидерландското правителство да встъпи в подкрепа на исканията от г-н Van der Wal.

Жалбата

6. С оспорваното решение, Първоинстанционният съд отхвърля иска. Нидерландското правителство и г-н Van der Wal по отделно завеждат жалба, основана съответно на следните правни основания:

- нарушение на Решение 94/90 и съчетаните разпоредби на членове 33 и 44 от ЕО Статута на Съда на ЕО;

- нарушение на Решение 94/90, Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (наричана по-нататък „ЕКЗПЧОС“), задължението да се посочат мотиви и принципа за равенство между страните и за правата на защитата.

По правното основание, изведено от нарушение на Решение 94/90

Решението на Първоинстанционния съд

7. Като заключава, че Комисията правилно се е позовала на защитата на обществения интерес като основание за отказването на достъп до въпросните документи, Първоинстанционният съд основава своето мотивиране на член 6 от ЕКЗПЧОС. В това отношение, той заявява в точка 47 от оспорваното решение, че „Правото на всяко лице на справедлив процес от независим съд означава, *inter alia*, че както националните съдилища, така и съдилищата на Общността трябва да са свободни да приложат техните собствени процедурни правилници относно правомощията на съдията, провеждането на производството като цяло, и по-специално поверителността на документите в преписката по делото.” Той добавя:

„48 Изключението от общия принцип на достъп до документите на Комисията, основано на защитата на обществения интерес, когато разглежданите документи са свързани със съдебно производство, затвърдено в Решение 94/90, е предназначено да гарантира зачитането на това основно право. Обхватът на това изключение, следователно, не е ограничен единствено до защитата на интересите на страните в контекста на конкретното съдебно производство, а обхваща процесуалната автономност на националните съдилища и съдилищата на Общността (вж. предходната точка по-горе).

49. Обхватът на това изключение следователно трябва да позволи на Комисията да се позовава на него, дори когато тя самата не е страна по съдебното производство, което, в конкретния случай, оправдава защитата на обществения интерес.

50. Във връзка с това трябва да се прави разлика между документи, изготвени от Комисията единствено за целите на конкретно съдебно дело, каквито са писмата в настоящето дело, и други документи, които съществуват независимо от такова производство. Приложението на изключението, основано на защитата на обществения интерес, може да се оправдае единствено по отношение на първата категория документи, тъй като решението дали да се предостави или не достъп до такива документи, е въпрос единствено за съответния национален съд, в съответствие със съществената обосновка на изключението, основано на защитата на обществения интерес в контекста на съдебното производство (вж. точка 48 по-горе).

51. Когато в контекста на висящото пред него производство един национален съд иска определена информация от Комисията въз основа на сътрудничеството, предвидено от Съобщението, отговорът на Комисията изрично се предоставя за целите на въпросното съдебно производство. При такива обстоятелства, защитата на обществения интерес трябва да се разглежда като изискваща от Комисията да откаже достъп до тази информация, и следователно - до документите, в които тя се съдържа, тъй като решението относно достъпа до такава информация е въпрос,

който изключително трябва да се реши от съответния национален съд въз основата на неговото собствено национално процесуално право, дотогава, докато е висящо съдебното производство, пораждащо нейното включване в документ на Комисията.

52. В настоящето дело жалбоподателят иска да му се предоставят три писма, всичките от които се отнасят до висящи съдебни производства. Жалбоподателят не твърди, че тези писма просто възпроизвеждат информация, която в противен случай е достъпна въз основата на Решение 94/90. В тази връзка, освен това трябва да се отбележи, че първото писмо във връзка със съответствието на едно споразумение за дистрибуция с Регламент № 1983/83, второто се отнася до прилагането на Регламент № 26/62 и третото се отнася до тълкуването на Регламент № 123/85 (вж. точка 11 по-горе). Тези писма следователно се отнасят до правните въпроси, повдигнати в рамките на конкретно висящо производство.”

Доводи на страните

8. Жалбоподателите твърдят по същество, че изключението във връзка с общественения интерес не позволява една цяла категория документи да бъде изключена от обхвата на Решение 94/90. Те поддържат, че това изключение изисква от Комисията да провери по отношение на всеки документ това дали, ако се има предвид информацията, която той съдържа, неговото разгласяване в действителност би могло да засегне обществения интерес. Тълкуването на Първоинстанционния съд на Решение 94/90 е едно широко тълкуване, което няма правна основа и засяга еднаквото прилагане на правото на Общността.

9. Що се отнася до принципа на процесуалната автономност, който оспорваното решение извлича от член 6 от ЕКЗПЧОС, жалбоподателите поддържат, че Първоинстанционният съд не е обяснил как е възможно да се оспори независимостта на националните съдилища, ако Комисията бъде задължена да провери за всеки отделен случай дали разгласяването на един документ може да засегне обществения интерес. Те заявяват в тази връзка, че оспорваното решение не съдържа никакво обяснение относно ограничаването на принципа на процесуална автономност спрямо документи, изготвени от Комисията за целите на определено съдебно производство, доколкото това производство е висящо.

10. Комисията твърди, че принципът на процесуалната автономност, на който се позовава Първоинстанционният съд при тълкуването на Решение 94/90, трябва да се разбира в светлината на съдебната практика на Съда, съобразно с която сътрудничеството между Комисията и националните съдилища при прилагането на член 85, параграф 1 и член 86 от Договора за ЕО (понастоящем член 81, параграф 1 ЕО и член 82 ЕО) се извършва в рамките на приложимото национално процесуално право (Решение от 28 февруари 1991 г., по дело *Delimitis*, C-234/89, *Recueil* стр. I-935, точка 53). В рамката на това сътрудничество, ролята на Комисията е вторична; националният съд трябва да реши, първо, дали е необходимо да се обърне към Комисията, второ, какви въпроси да ЖЖ отправи, и накрая, какво действие трябва да се предприеме в отговор на получените отговори. Според Комисията следва, че

единствено националният съд трябва да определи въз основата на своето процесуално право дали, в какъв срок и при какви условия, отговорът на Комисията може да бъде разгласен на трети страни.

11. Комисията добавя, че позоваването в оспорваното решение на ЕКЗПЧОС съставлява единствено фактор в подкрепа на принципа на процесуалната автономност, според който както националните съдилища, така и съдилищата на Общността трябва да бъдат свободни да приложат своите собствени процедурни правилници относно правомощията на съдията, провеждането на производството като цяло, и по-специално поверителността на документите в преписката по делото. Ако точки 45 и 46 от оспорваното решение бъдат премахнати, решението би останало по същество непроменено. Ограничението, поставено върху този принцип от Първоинстанционния съд, в смисъл че то се прилага единствено спрямо документи, изготвени от Комисията за целите на определено производство, докато това производство е висящо, представлява едно случайно мнение, което, освен това не е формулирано толкова категорично, колкото твърдят жалбоподателите.

12. Според Комисията следователно Решение 94/90 трябва да се тълкува в светлината на горното. Изключението, основаващо се на защитата на обществения интерес (съдебните производства) обхваща всички случаи, в които разкриването на въпросните документи е въпрос за националните съдилища, съобразно с техните собствени процедурни правилници.

13. Що се отнася до довода, че тълкуването на Първоинстанционния съд на Решение 94/90 засяга еднаквото прилагане на правото на Общността, Комисията поддържа, че прилагането на това решение винаги е идентично, и че това е прилагането на различни национални правила, което може да доведе до предоставянето на достъп до документи в някои от държавите-членки, а в други - не.

Съображения на Съда

14. Като заключава от член 6 от ЕКЗПЧОС, че правото на всяко лице на справедлив процес от независим съд означава, *inter alia*, че както националните съдилища, така и съдилищата на Общността трябва да са свободни да прилагат своите собствени процедурни правилници относно правомощията на съдията, провеждането на производството като цяло, и по-специално поверителността на документите по преписката на делото, Първоинстанционният съд поддържа, в точка 48, че „Изключението на общия принцип за достъп до документите на Комисията, основано на защитата на обществения интерес, когато разглежданите документи са свързани със съдебното производство, затвърдено в Решение 94/90, е предназначено да гарантира зачитането на това основно право”.

15. Обаче, съгласно оспорваното решение, принципът на процесуалната автономност, който по този начин се извлича от член 6 от ЕКЗПЧОС, не засяга

всичките документи в производството. Той се прилага единствено за документи, написани от Комисията единствено за целите на едно конкретно съдебно дело, като по този начин изключва други документи, които съществуват независимо от подобно производство (точка 50), и само докато делото е висящо (точка 51).

16. Що се отнася до документите, обхванати от принципа на процесуална автономност, разбира се така, оспорваното решение твърди, че единствено националните съдилища трябва да се произнесат относно исканията за достъп до тези документи въз основа на тяхното национално процесуално право (точка 51).

17. Вярно е, че общият принцип на правото на Общността, в съответствие с който всяко лице има право на справедлив процес, вдъхновен от член 6 от ЕКЗПЧОС (вж., *inter alia*, Решение от 17 декември 1998 г., по дело *Baustahlgewebe*/Комисия, С-185/95 Р, Recueil стр. I-8417, точки 20 и 21), обхваща по-специално правото на независим съд, по-специално изпълнителната власт (вж. в този смисъл, по-специално Решението на Европейския съд по правата на човека от 18 юни 1971 г. по дело *De Wilde, Ooms и Versyp*, серия А, № 12, параграф 78). Не е възможно обаче да се направи заключението от това право, както това прави Първоинстанционният съд в точки 47 - 51 от оспорваното решение, че съдът, който разглежда един спор, задължително е единствения орган, който е оправомощен да предостави достъп до документите във въпросното производство. Също така един такъв общ принцип не може да се заключи от конституционните традиции, които са общи за държавите-членки.

18. Правомощието да се предостави такъв достъп също така не може да се извлече от член 6 от ЕКЗПЧОС, дори ограничено до документи, съставени с оглед на въпросното съдебно производство.

19. Освен това, опасностите от засягане на независимостта на Съда са достатъчни, като се вземе предвид Решение 94/90 и защитата, предоставена на съдилищата на равнище на Общността по отношение на мерките на Комисията за предоставянето на достъп до документи в нейно притежание.

20. За да се определи при какви условия, в рамките на своето сътрудничество с националните съдилища с оглед на прилагането от тях на членове 85 и 86 от Договора, Комисията трябва да откаже достъп до документи, в нейно притежание, поради това, че защитата на обществен интерес, по смисъла на Решение 94/90, може да бъде застрашена, необходимо е да се разгледа начина, по който подобно сътрудничество работи на практика.

21. Както следва от Съобщението, тези съдилища могат да имат нужда от информация от процесуално естество, която да „ги подпомогне да открият дали едно определено дело е висящо пред Комисията, дали едно дело е било предмет на съобщение, дали Комисията официално е започнала процедура или дали тя вече е взела отношение чрез едно официално решение или чрез административно писмо, изпратено от нейните служби. При необходимост, националните съдилища също

така могат да поискат от Комисията да даде становище относно това колко време е възможно да бъде необходимо за предоставянето или отказването на индивидуално изключение за нотифицираните споразумения или практики, така че да може да определи условията за всяко решение, за да спре производството или дали е необходима приемането на временна мярка” (точка 37 от Съобщението).

22. Съгласно точка 38 от Съобщението, националните съдилища също така могат да се консултират с Комисията по правни въпроси, когато прилагането на членове 85 и 86 поражда за тях определени затруднения. Такива затруднения се отнасят по-специално до условията за прилагането на тези членове що се отнася до действието върху търговията между държавите-членки и що се отнася до въпроса дали ограничаването на конкуренцията, произтичащо от практиките, указани в тези разпоредби, е значително. В допълнение, когато националните съдилища имат съмнения относно това дали едно споразумение, решение или съвместна практика, които се разглеждат пред тях, е годно за индивидуално освобождаване, те могат да поискат от Комисията да им предостави временно становище.

23. Накрая, от точка 40 от Съобщението следва, че националните съдилища могат да получат информация от Комисията относно фактически данни: статистика, пазарни проучвания и икономически анализи.

24. От горното следва, че документите, предоставени от Комисията на националните съдилища, често са документи, с които тя вече разполага или които, независимо че са изготвени с оглед на конкретно производство, просто препращат към предходни документи, или в които Комисията просто изразява мнение от общо естество, независимо от данните във връзка с делото, висящо пред националния съд. Във връзка с тези документи, Комисията трябва да прецени във всеки отделен случай дали те попадат в изключенията, посочени в Кодекса за поведение, приет от Решение 94/90.

25. Документите, предоставени от Комисията също е възможно да съдържат правни или икономически анализи, изготвени въз основа на данни, предоставени от националния съд. В тези случаи, Комисията действа като правен или икономически съветник на националния съд и документите, изготвени при упражняването на тази функция трябва да се подчиняват на националните процедурни правилници по същия начин както всеки друг експертен доклад, по-специално що се отнася до разгласяването.

26. В тези случаи, националното право може да изключи разгласяването на тези документи и съблюдаването на това право може да се разглежда като обществен интерес, заслужаващ защита в съответствие с изключенията, предвидени от Решение 94/90.

27. Това обаче не е достатъчно, за да освободи Комисията изцяло от нейното задължение да разгласи тези документи. Доколкото те са в притежание на Комисията, такива документи попадат в обхвата на Решение 94/90, което

предвижда възможно най-широк публичен достъп. Всяко изключение от това право на достъп следователно трябва да се тълкува и прилага строго.

28. Следователно, Комисията не пренебрегва своето задължение просто като отхвърля всяко искане за достъп до въпросните документи. Съблюдаването на националните процедурни правилници е достатъчно защитено, ако Комисията гарантира, че разгласяването на документите не съставлява нарушение на националното право. В случай на съмнение, тя трябва да се консултира с националния съд и да откаже достъп, само ако този съд възрази на разгласяването на документите.

29. Освен това, тази процедура прави ненужно жалбоподателят да отправя искане първо до компетентния национален съд и след това до Комисията, ако този съд смята, че националното процесуално право не изключва разгласяването на поисканите документи, а смята, че прилагането на правилата на Общността може да доведе до различно разрешение. Процедурата следователно също така съответства на изискванията за добра администрация.

30. От предходното следва, че като тълкува Решение 94/90 в смисъл, че изключението, основаващо се на защитата на обществения интерес в рамките на съдебното производство, задължава Комисията да откаже достъпа до документи, които тя е изготвила единствено за целите на такова производство, Първоинстанционният съд е допуснал правна грешка, така че правното основание, изведено от нарушение на това решение, е обосновано.

31. В съответствие с член 54 от ЕО Статута на Съда на ЕО, когато жалбата е обоснована, Съдът отменя решението на Първоинстанционния съд. Тогава той сам може да даде окончателно решение по спора, когато стадият на производството го позволява. Това е така в настоящето дело.

Искът за отмяна, заведен пред Първоинстанционния съд и насочен срещу оспорваното решение

32. От точки 14 - 29 от настоящото решение следва, че когато Комисията е получила искане за достъп до документи, които тя е предоставила на даден национален съд в рамките на своето сътрудничество с националните съдилища при прилагането на членове 85 и 86 от Договора, тя трябва да провери дали тези документи съставляват правни или икономически анализи, както се определя в точка 25 от настоящето решение. Ако въпросните документи са от този вид, Комисията трябва да гарантира, че тяхното разгласяване не противоречи на националното право. В случай на съмнение тя трябва да се консултира с националния съд и да откаже достъп, единствено ако този съд възрази на разгласяването.

33. По този начин, като отказва достъп до поисканите документи без да провери дали те съставляват правни или икономически анализи, изготвени въз основата на

данни, предоставени от националния съд, и ако това е така, без да е гарантирала, че тяхното разгласяване не противоречи на националното право, Комисията нарушава Решение 94/90, така че оспорваното решение трябва да се отмени.

По съдебните разноски

34. Съгласно член 122, параграф 1 от Процедурния правилник, когато жалбата е обоснована и Съдът сам взема окончателно решение по спора, Съдът трябва да се произнесе по съдебните разноски. Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, приложим по отношение на производството по обжалване по силата на член 118, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Съгласно член 69, параграф 4 от Процедурния правилник, държавите-членки и институциите, които са встъпили в спора, трябва да понесат направените от тях съдебни разноски. След като Комисията е загубила делото, тя следва да бъде осъдена да заплати освен направените от нея съдебни разноски, всички съдебни разноски, направени в рамките на производството пред Първоинстанционния съд и пред Съдът от жалбоподателите и от г-н Van der Wal като встъпила страна по дело С-174/98 Р. Кралство Нидерландия ще понесе направените от него съдебни разноски като встъпила страна по дело Т-83/96 във връзка с производството пред Първоинстанционния съд и като встъпила страна по дело С-189/98 Р във връзка с настоящето производство.

По изложените съображения Съдът реши:

1. Отменя Решението на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 19 март 1998 г. по дело Van der Wal/Комисия (Т-83/96).

2.Отменя Решение на Комисията от 29 март 1996 г., за отказ за достъп до определени документи.

3. Осъжда Комисията на Европейските общности да заплати съдебните разноски във връзка с двете отделни производства.

4. Определя Кралство Нидерландия да понесе направените от него съдебни разноски като встъпила страна по дело Т-83/96, в производството пред Първоинстанционния съд и като встъпила страна по дело С-189/98 Р, в настоящето производство.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 11 януари 2000 г.

Подписи